

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Avla ... Thesavrorvm Dei In Passione D. N. Iesv Christi
Effusorum ad Resvrrectionem Mvltorum**

Eyschen, Georg von

Coloniae, 1657

§. 44 [i.e. 144]. Ex hoc autem erit filius hominis sedens à dextris virtutis
Dei. v. 69.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45549

litis habere, quandoquidem oblatam utroque modo possibili semper estis aspernati.

ECce ita sapienter loquebatur Dominus meus in iudicio tantorum virorum! Quis non miretur super eius dictis sanctis? Sed Christus Dominus meus semper sic loquitur. Ego autem insipienter, & alij sapienter locuti sumus. O Christe emenda nos per sapientissimas tuas elocutiones & propositiones,

§. 143. *Neque dimitteis. v. 68.*

Quoniam quod minus est facere recufatis, vt asserente & probante me credatis, vel interrogante me respondeatis, o Principes, quid spei esse potest de dimissione me: si vel sole clarius ostendero, me Christum Filium Dei esse viventis: imo tunc minus dimittetis, quia hoc ipsum est causa invidia totius, & ex ea ortæ apprehensionis, inauditiæ tractationis malæ & condemnationis iniustæ, quia filius Dei sum, & dicor.

O Principes, Principes, non videtis quo loco & in quanto periculo firmiter utinam saperetis, & ipsum Deum, Dei filium, iam vobiscum existentem adoraretis, & spiritu & veritate. quantum bonum haberetis apud Deum & homines! quantum gaudium & gloriam! sed hæc est hora vestra & potestas tenebrarum: patientia vsque ad iudicium.

§. 44. *Ex hoc autem erit filius hominis sedens à dextris virtutis Dei. v. 69.*

Solent homines oppressi in humanis iudicijs iniuste, cum ex ijs aliter non possunt appellare, ad Dei supremum tribunal recurrere; vt pulcherrimis exemplis factum, efficaciter ostendit Drexelius in suo tribunali lib. 2. cap. 3. quod caput omnes hoc loco pernosse oportem; hoc igitur posito, video hic Christum Dominum in iudicio hominum extreme & pessime oppressum etiam appellare. Veruntamen cum dignitatis suæ & persone memori respectu. Non appellat ad Dei iudicium vt adiuuandus; sed vt Iudex confesturus, & vt præses futurus: Eo igitur citat suos modo iudices: nec dubium quin ibi apparebuut die & hora præfixis, quomodo & alijs eocitatis euenit, apud Drexelium relatis.

TU Domine Iesu clementissime, viuorum simul & mortuorum Angelorum quoque, dæmonum, hominum & totius mundi Iudex æquissime, ne intres in iudicium cum seruo tuo; ne uè extremū rigorem aduersum me exerceas: redeat tibi quæso in memoriã nostri te caula è cælo in terram descendisse, nostri te caula

Cruce affixum, & eadem mortuum, nostri te denique causa ad inferos usque penetrasse; post tot igitur labores; post tot arumnas, & molestias, ne nos perdas & abicias. Recordare Iesu pie, quod simus causa tua via; nec nos perdas illa die, quod ut non fiat, nunquam in iudicio hominem ullum opprimam, ne forte contra me ad tutum supremum tribunal appellet.

§. 145. Dixerunt ergo omnes ei: Tu ergo es filius Dei? v. 70.

Audientes principes, & totum concilium ipsum Iesum, loqui de virtute & sessione sua à dextris Dei, facile advertunt, eum insinuare, quod ipse sit filius Dei, quomodo enim à dextris Dei sedere præsumeret, nisi honorabilior vel æquè honoratus cum Deo? ut igitur speciem dent suis calumniis, quasi expressius dici poscunt, quod jam satis intellexerant omnes peccatores, quo deciditis, quando vos passionibus vestris sine mortificationis remedio permittitis!

O Iesu, verè tu es filius Dei, hoc ego credo ut & credam, & in hac fide mori desidero, ubi autem veneris à dextris patris in virtute Dei iudicare vivos & mortuos, memento mei, quia congregabuntur ante te omnes gentes, & illi ipsi, qui te nefariè judicarunt, videam te tunc securus sedentem in maiestate magna, in aëris medio super vallem Iosaphat, ubi ipsi montes contremiscent, & pavebunt, ut saccus cinericius intrepidus perstare possit: Tunc, ô dulcis animarum Redemptor, furorem exue, aut saltem minue, ut faciens, non in furore tuo, arguas me.

§. 146. Qui ait, vos dicitis quia ego sum. v. 70.

Quia vos Scribæ & Pharisei colligitis ex meis dictis, & factis, & asseveratis dicendo: Tu ergo es filius Dei? negare & ego non possum, quia ego sum, natura Dei filius! modesta, sed pulchra asseveratio; imò vox salutis, confessio sancta.

Christe Deus meus & omnia, te hodie & semper agnosco filium Dei unigenitum consubstantialem Patri, per quem omnia facta sunt visibilia, invisibilia; & non alium Deum præter te. Tu iudex totius mundi constitutus, ac toti mundo imperans, fratribus, tuis ignosce; ignosce quæso hominibus; benigno eos oculo respice; eosque gloriæ tuæ visione locupletes redde; meque cum eis fac gaudere perpetim.

§. 147. At illi dixerunt; quid adhuc desideramus testimonium? v. 71.

Vides jam Christiane lector, animum eorum, qui antea a deo avidè

Q 3

quæ-